

[Hendriksen.]

af Udvalgsbehandlingen, men da det blev stillet af mine Partifæller og ikke fik Tilslutning fra anden Side, blev det naturligvis stemt ned. Dette Ændringsforslag tog Sigte paa, at Lovforslagets Bestemmelser kun skulde omfatte de tre stærkt organiserede Grupper inden for Hotel- og Restaurationsfaget, Kokke, Tjenere og Musikere, ikke derimod de løse Medhjælpere, og vi havde givet saavel den højtærede Socialminister som Regeringspartierne Tilsagn om, at hvis man imødekom os paa dette Omraade, vilde vi være villige til at støtte Lovforslaget. Jeg synes, det er en ganske overordentlig stor Imødekommenhed, der er vist fra mit Partis Side, men man har altsaa ikke ønsket at tage Hensyn til denne Imødekommenhed. Den højtærede Socialminister motiverede sin Afvisning af det konservative Forslag med, at en Deling af de Mennesker, der var knyttet til Hotel- og Restaurationsfaget, ikke var praktisk. Jeg mener det modsatte. Jeg mener nemlig, at det ikke er praktisk, at man har dem alle under de offentlige Arbejdsanvisningskontorer; jeg mener, det er ganske overordentlig praktisk, at man foretager en Deling. En Musiker søger jo f. Eks. ganske andre Bureauer for at faa en Stilling end en Kvinde, som skal bruges inden for Opvaskefaget, og jeg synes derfor udmærket godt, man kunde have tiltraadt en Deling, men det ønskede den højtærede Socialminister altsaa ikke at gøre. Vi gik ogsaa ind for vort Ændringsforslag, der altsaa omfattede Kokke, Tjenere og Musikere, fordi vi erkendte, at disse Grene af Hotel- og Restaurationsfaget er meget stærkt organiserede, og det er nu engang saaledes, at den private Arbejdsanvisning har størst Betydning for de uorganiserede. Saa længe Hovedparten af de øvrige, der søger Arbejde inden for disse Fag, ikke er organiserede, mener jeg, at man bør holde Haanden over den private Arbejdsanvisning, der ogsaa har sin overordentlig store Betydning inden for disse Omraader.

Jeg vil i denne Forbindelse spørge: Hvorfor foretrækker i Virkeligheden saa mange arbejdssøgende de private Arbejdsanvisningskontorer, hvor det koster Penge, fremfor de offentlige Anvisningskontorer, hvor det ikke koster noget? De maa vel foretrække de private Anvisningskontorer, fordi de mener, at de er bedre hjulpet dær og har større Chance for at faa Arbejde. Ellers kan jeg ikke forstaa, hvorfor Folk skulde betale Penge, naar de har Adgang

til at faa Arbejde anvist uden at betale noget derfor.

Under Forhandlingerne i det andet høje Ting har man baade ved anden og ganske specielt ved tredje Behandling beskæftiget sig med de private Sygeplejerskers Forhold og med Spørgsmaalet om, hvorvidt de private Sygeplejersker skulde komme ind under Loven eller ikke. Det samme har den højtærede Socialminister beskæftiget sig med i sin Forelæggelsestale i dette høje Ting. Det er meget vanskeligt for os her i Landstinget at tage Stilling til dette Spørgsmaal, fordi vi ikke er orienterede derom. Det fremgaar ganske vist af Folketingets Forhandling — det staar Sp. 3524 —, at Ordføreren, Folketingsmand Einer-Jensen, har udtalt:

„Hvad angaar det af Centralarbejdsanvisningskontoret og Foreningen af Privatsygeplejersker i de som Bilag aftrykte Skrivelser af 5. og 11. Februar 1938 over for Socialministeriet rejste Spørgsmaal o. s. v.“

Men disse Bilag findes ingen Steder. Jeg har ikke kunnet finde dem. De er ikke bilagt Betænkningen, og man kan jo ikke tage Stilling til en Sag, som man ikke kender.

I samme Forbindelse vil jeg gerne fremhæve, at Folketingsudvalgets Ordfører i Slutningen af sin Tale ved tredje Behandling, da han var naaet til det Resultat, at man overhovedet ikke kunde faa noget Resultat af Forhandlingerne i Folketinget, overlod til Landstinget at foretage eventuelle Ændringer vedrørende Privatsygeplejerskernes Forhold. Ja, det er jo en flot og en, om jeg saa maa sige, usædvanlig Gestus over for dette høje Ting, men jeg havde rigtignok foretrukket, at man i det andet høje Ting havde gjort Lovforslaget færdigt, før man oversendte det til Landstinget. Det har man imidlertid ikke ønsket, og jeg forstaa, at man nu vil have Sagen behandlet i et Udvalg i dette høje Ting. Jeg har intet Ønske om Udvalgsnedsættelse, men det maa blive Regeringspartiernes Sag at foreslaa et saadant Udvalg, hvis man ønsker det. Naturligvis vil mit Parti ikke unnlade at deltage i det Arbejde, der skal gøres inden for Udvalget, hvis et saadant Udvalg bliver nedsat. Vi havde, som sagt, fundet det naturligt og rimeligt, at Sagen var blevet gjort færdig i det Ting, i hvilket den først blev fremsat, altsaa i det andet høje Ting.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg tror, at det ærede Medlem, der talte for Social-